

πρωτοχρονιά από το μεγάλο παιδί της. "Αν δεν τον βρουν κι' αυτόν, θα προσποιηθούν πως δεν τον διάβασαν. Κι' αν αναγκαστούν να μολογήσουν πως τον διάβασαν, θα πουν πως η τους χαλάει τη γλώσσα—αν είναι μεγάλοι γλωσσολόγοι σαν τον κ. Κανελλίδη—ή πως τους μωρνεύει την Τέχνη—αν είναι μεγάλοι τεχνίτες σαν τον κ. Ξενοπούλο.

Αυτά θα πουν και να το δητε. Να δητε όμως και τί θα γίνη: Και το βιβλίο αυτό, όπως κι' όλα τ' άλλα τα λιγιστά, μά χρυσόστολιστα βιβλία, που ξεκινούν από την Αλήθεια και τραβούνε προς τη Ζωή, θα τραβήξουν θριαμβευτικά τον τίμιο δρόμο του, και θάνοιξη μάτια κλεισμένα προς το Φως, και θα ξεθολώσιν σκοτισμένες διάνοιες και θα συνεπάρη αποπλανημένες, από τα φαρμακευμένα γητέματα του άτιμου κι' εθνοπνίχτη Σχολαστικισμού, φυχές και θα συμμαζώξουν τριγύρω στην Πατρίδα λεβέντηδες διαλεχτούς θωρακισμένους με την Αλήθεια κι' έτοιμους να χτυπήσουν παλληκαρίσια την άτιμη ψευτιά που την πατάει στα στήθια σαν βραχνάς σήμερα και δεν την αφήνει να ανασάνη.

Κι' ακόμα όπως προφητεύει ο Ψυχάρης στο άθνατο «Φιλ» του: «Από θα γίνη και να με θυμάστε ή να με θυμούνται τα παιδιά σας ή και των παιδιών σας τα παιδιά και μάλιστα τα έγγονα, γιατί μου φαίνεται πως θα ζήσω χρόνια πολλά, όσο ζήση κι' άφτος ο Λαός».

Το λέμε και το φωνάζουμε, κι' όσοι θέλουν ας μη το πιστέψουν. Τόσο το χειρότερο γι' αυτούς: Τα βιβλία του Ψυχάρη θά ζήσουν, όσο ζήση και η Αλήθεια.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΟΔΟΚΡΙΝΑ

1

Τ' άστέρια με τη λάμψη της
Σβύνει ή Σελήνη σαν προβάλη,
Σβύνεις και συ κάθε όμορφή
Και κάθε γύρω λάμψη άλλη
Με τα παρθενικά σου κάλλη,
Καθώς τ' άστέρια με τη λάμψη της
Σβύνει ή Σελήνη σαν προβάλη!

Είναι το σώμα μου βαρύ
Κι' ώϊμέ δεν έχει τα φτερά σου,
Τ' άπειρο χάος για να διαβή
Ν' άράξη μες στην άγκαλιά σου
Και να χορτάση τα φιλά σου
Μά ο λογισμός μου ούδ'ε στιγμή
Μπορεί να φύγη από κοντά σου!

3

Από τη νύχτα στη δουλιά
Και στη δουλιά βραδυάζεις,
Γοργή, γοργή χωρίς μιλιά,
Τό κάθε τι που έτοιμάζεις
Κι' αν σου ζητήσω δυό φιλιά,
Ξανθομαλλούσα κοπελιά,
Μού λες πως δεν άδειάζεις!

1903

ΠΕΥΚΟΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

**Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ
ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ**

ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΚΡΟΥΜΠΑΧΕΡ

Επανάστασι του Αισχύλου (Die Aeschylus—Revolte in Athen) άπικαλει ο σοφός καθηγητής κ. Κρουμπάχερ την Μιστριωτική φασαρία, έξιστορώντας αυτήν κατά μήκος και πλάτος στην περίφημη έφημερίδα του Μονάχου «Beilage zur Allgemeinen Zeitung» (29/11 του Γενάρη).

Ο κ. Κρουμπάχερ στο άρθρο του—που δημοσιεύεται ως κύριο άρθρο στην έφημερίδα αυτή,—περιγράφει και σχολιάζει την παράστασι της «Ορέστειας» με όλα τα επικάλλητά της, επαινεί την ώδη του Ηλάμα στην Αισχύλο που την βρίσκει πολύ έπιτυχημένη, ξιππάζεται με την στενοκεφαλιά των δασκαλοθρεμμένων λογίων και δημοσιογράφων που δεν κατορθώνουν να νοιώσουν πως όσο πλουσιώτερα και πρωτοτυπώτερα διαμορφώνεται στην σημερινή Έλλάδα ή γλώσσα, ή φιλολογία και ή Τέχνη, τόσο καλύτερα θά μπορούν οι Έλληνες να έννοούν, και να έχτιμούν την αρχαιότητα και μιλώντας για τον κ. Μιστριώτη, τον αρχηγό του κινήματος (ο κ. Μιστριώτης, κατά τον κ. Κρουμπάχερ, είναι «όχι τόσο κολα-

κευτικά γνωστός από μια ιστορία της Έλλ. φιλολογίας, άφαιμένη άπ' όλες τις Μούσες») λέει πως ήταν όργανο πολιτικό, άφου στο λόγο του παρευρέθηκε κι' ο «κακός δαίμονας της Έλλάδας, ο πανάρχαιος μά πάντοτε λάγνα άναζητώντας το ύπουργηλίκι κ. Δεληγιάννης» κι' άλλοι πολιτικοί.

Τίποτε δεν αφήνει άπιστό στο στό άρθρο του τό σημαντικό ο σοφός φιλέλληνας. Όλες οι άνοησίες που είπώθηκαν και που έγράφησαν τότε στις άξιόμνημόνευτες έκείνες ήμέρες του πανζουρλισμού, τιμούνται και με μια σύντομη, μά και έπιγραμματική κριτούλα, δεν αφήνεται δε άμνημόνευτος ούτε αυτός ακόμα ο κ. Φαρμακόπουλος, ο Kultus minister, που έδωμάτισε πως πρέπει να παραστεινούνται τα αρχαία δράματα άμετάφραστα, άφου άρκει να ιδουμονόχα τις σκηνογραφίες οι θεατές, για να νοιώσουν το δράμα! Για την άλησμόνητη πανταχούσα της Ηρυτανείας, λέει πως έπρεπε η Ηρυτανεία, αντή νάρθη σε συνενόησι με τους φοιτητές και να τους παρακαλή να έπιτρέπουν να μεταφράζονται τέραρχα δράματα, όσο ή αρχαία γλώσσα δε γίνει χτύμα του λαού, να βάλη όλα τα παιδιά της Alma Mater σε περιορισμό ως που το καθένα τους να μεταφράση άπταιστα από ένα ζευγάρι στίχους του Αισχύλου στην νεοελληνική.

..

Αυτό όμως το κομμάτι που γίνεται λόγος για την προροδοσία και για τα Ρωσικά ρούβλια (άκόμα βλέπετε ή φήμη δεν έφερε ως στο Μόναχο τις Έγγλιζικες λίρες του κ. Ξενοπούλου) άξίζει να μεταφραστή άλάκρο, αν και χαρά μας ήτανε να μπορούσαμε να μεταφέρναμε στις στήλες του «Νουμά» άλάκρο το άρθρο του κ. Κρουμπάχερ, τό τόσο δυνατά και διδχτικό.

«... Πριν ζήτηση ή Ηρυτανεία από τους καθηγητές να έπεμθούν και να συμβουλευθούν τους φοιτητές να ήσυχάσουν, ο κ. Ν. Πολίτης, ο γνωστός εκδότης του έξόχου έργου για τις νεοελληνικές παροιμίες, άποδοκίμασε τους φοιτητές για τό κίνημά τους και τους έτόνισε ιδιαιτέρως πως μονάχα παράστασι στην ζωντανή γλώσσα θά είναι δυνατή να μεταδώση τό κάλλος των άθανάτων έργων της αρχαιότητας στη σημερινή γεννεά. Οι έφημερίδες όμως έξακολούθησαν για λίγο καιρό να χτυπούν τον μεταφραστή και έπειδή δε μπορούσαν να του πουν πως είναι άγράμματος, γιατί είναι γνωστή ή μάθησι και ή μόρφωσι του κ. Σωτηριάδη, άρχισαν να τον κατηγορούν γι' άλλα των άλλων: «Άλλη έλεγε ότι είσή-

ΔΟΓΓΟΥ

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

Μετάφραση Ηλία Π. Βουτσερίδη

Αφου πήρε το τομάρι λύκου μεγάλου, που κάποτε βουβόλι, προστατεύοντας τα βώδια, τον σάτωσε με τα κέρατά του, τό άπλωσε γύρω στο κορμί του, φορώντας το από τους ώμους ίσα με τα πόδια, ως που τα μπροστινά πόδια να ξαπλωθούν στα χέρια και τα πσιανά στα πόδια του ίσα με τη φτέρνα και τό άνοιγμα του στοματίου να σκεπάσει τό κεφάλι σαν περικεφαλαία πολεμιστή. Κι' άφου γίνηκε σά θεριό, όσο μπορούσε καλύτερα, φτάνει στην πηγή, άπου

ποτιζόνταν τα γίδια και τα πρόβατα ύστερ' από τη βοσκή.

Κ' ήταν σε πολύ γούπατο ή πηγή και γύρω της όλος ο τόπος γεμάτος από άκουδόμενα και βότους και χαμηλούς κέντρους κι' ασκόλυμπρους. εύκολα έικει και λύκος άληθινός μπορούσε να κάνει καρτέρι. Στο μέρος αυτό άφου κρύφτηκε, κειροφυλαχτούσε τό πότισμα και παράλπιζε ο Δόρκωνας, άφου την τρομάζει με τη θωριά του, ν' άρπάξει τη Χλόη. Λίγη ώρα περνάει κ' ή Χλόη οδηγούσε τα κοπάδια στην πηγή, άφίνοντας τό Δάφνη να κόβει χλωρά φύλλα, θροφή για τα κατσίκια ύστερ' από τη βοσκή κ' οι σκύλοι, που φυλάν τα πρόβατα και τα γίδια ακολουθώντας, καθώς είναι φυσικό στα σκυλιά να παίρνουν μυρωδιά, άμα κινήθηκε από περιέργεια, άφου γαύγισαν, χύμιζαν σαν άπάνου σε λύκο κι' άφου τον τριγύρισαν, προτού καλοσηκωθεί από τη σαστιμάρα, δάγκωναν τό τομάρι. Κι' ως τότε από ντροπή να φανερωθεί κ' έπειδή προφυλάγονταν από τό τομάρι που τον σκέπαζε, κοίτονταν βουβός μέσα στ' άγκάθια. Μά όταν και ή Χλόη κατατρομαγμένη καθώς τον πρωτόειδε, φώναζε τό Δάφνη βοήθεια και τα σκυλιά ξεσκίζοντας τό τομάρι δάγκωναν τό κορμί του, άφου φώναζε δυνατά παρακαλούσε να τον βοηθήσουν ή κορασιά κι' ο Δάφνης, που είχε

πιά φτάσει. Τα σκυλιά με συνηθισμένο καύλισμα γλήγγυρα τα μέρωσαν κι' άφου έφεραν στην πηγή τον Δόρκωνα, δαγκωμένο στα μεριά και στους ώμους, του ξεπλυναν τις δαγκωματιές, όπου είχαν μπει τα δόντια, κι' άφου καλομάστησαν χλωρή φλούδα φτελιξ την έβαναν άπάνου. Κι' έπειδή ήταν άμύθητοι από έρωτικές άποκοιές νόμισαν ποιμενικό άστερο την έπιβουλή του Δόρκωνα και δε θυμωσαν καθόλου, παρ' κι' άφου τον παρηγόρησαν και τον έφεραν άπ' τό χέρι ως παραπέρα, τον ξεπροβόδησαν. Κ' εκείνος, σαν γλύτωσε από τέτοιο κίντυνο και σώθηκε από του σκυλιού κι' όχι, καθώς λέν, από του λύκου τό στόμα, γιάτρευε τό κορμί του.

Γ'. Ύστερα ο Δάφνης και ή Χλόη κουράστηκαν πολύ ίσα με τη νύχτα περιμαζεύοντας τα γίδια και τα πρόβατα, γιατί φοβισμένα από τό λυκοτόμαρο και τρομαγμένα από τα γαυγίσματα των σκυλιών, άλλα σκεφάλωσαν στα βράχια κι' άλλα έτρεξαν κάτω του ίσα με τη θάλασσα. "Αν κ' ήταν συνηθισμένα και στη φωνή ν' άκουσιν και με τό σουραύλι να μερόνουν και στο χτύπημα των χειρών να μαζεύονται, όμως τότες ο φόβος τάκανε να τα λησμονήσουν όλα και μόλις βρισκοντάς τα από τ' άχνάρια, σαν τους λαγούς, τάφεραν στα μαντριά. Έκείνη μονόχα τη νύχτα κοιμήθηκεν βαθύ ύπνο και στον έρωτικά-

γαγε στα Γιάννανα τή Τουρκική γλώσσα, σ' αν αυτό νά μήν ήταν στο χέρι τής Τουρκικής κυβερνήσεως και σ' αν νά μήν διδάσκει ή Τουρκική γλώσσα στο καμάρι όλων των Έλλήνων (στη μεγάλη του Γένους σχολή) στην Πάλη, και σ' αν νά μήν ήταν σπουδαία ωφέλεια στους Έλληνες αν σπούδαζαν κι' αν ήξεραν τή Τουρκική. Άλλες ανεκλόγητες πώς έπειδή, ό μεταφραστής είχε πικρυνή με Ρούσσοι θά πη πώς πληρώθηκε με Ρούσσινα ρούθλια, άπαράλλαχτα όπως είπαν και για τή μεταφραση του Εύαγγελίου και ή συκοφαντία διαδόθηκε. Άλλες ενόμισαν για κατηγορία του μεταφραστή πώς μεταφράζοντας τήν ιστοριογραφική Βυζαντινή λογοτεχνία, μεταφράσε και τό μέρος εκείνο πουταν παρμένο από τή Βυζαντινή ιστορία του Gelzer και πούλεγε πώς ή Κωνσταντινούπολη μεθ' ής θά περβή από τους Ρούσσους. Μά κι' εναντίο μου έρχήθηκαν οι συκοφάντες και είπαν πώς ή στάσι μου στο ζήτημα είναι άγορευμένη με ρούθλια. Μά μου φαίνεται πώς αν έχη ή Ρωσία τόσα άρθρα ρούθλια ήθελε να τή δώση, περισσότερο στους σκληροπράχηνους υπερασπιστές τής μούμιας καθρέουσας, γιατί αυτοί είναι που έμποδίζουν τήν πνευματική και πολιτική του λαού άνεπτυξη, και γι' αυτό ό κ. Καρκαβίτσας λέει στο αναμορφωτικό φύλλον (reformblatt) «Νουμάς» ότι για τήν άληθινή καταγωγή των σημερινών Έλλήνων από τους άρχαίους μιλάει ή όμοιότητα των έλατωμάτων και καθώς τότε παλαιά τόν αντίπαλον έξολόθευαν με τό φόβερό : Μηδίζει ή Φιλαπίζει, έτσι και τώρα αντίλαλει ή κατηγόρια : Ρωσίζει.

Νά κι' ό έπίλογος του άρθρου που πρέπει έχη μονάχα να τόν δικάσουν μά και να τόν κίστανθουν όλ' οι Ρωμιοί :

...«Ότι είναι μεγάλη διαφορά γλωσσών μεταξύ των φίλων τής αναμορφώσεως για τό πώς θά γίνη αυτή, τούτο δε μπορεί να μήν άνησυχεί. Είναι πολλοί δρόμοι σ' αυτή. Κι' αν τώρα τα μέρη των αναμορφωτών περπατάνε ξεχωριστά, θά πλησιάζουν ολοένα και θά συμφωνήσουν μια φορά να πετάξουν τήν γλώσσα πουναί σ' ά μούμια και τόν ψεύτικο κλασικισμό. Ίσως ή νίκη να παρβή έλωσδιόλου άγάλια κι' έπακρατήρησα όπως έγινε και στη ζωγραφική τις τελευταίες εκατονταετηρίδες. Μ' όλες τις διαμαρτυρήσεις των άχρωματιστων ρωμνικων και κλασικιστων εκυρίεψαν τα διάφορα είδη του Νατουραλισμού.

Μερικά δυνατά πρόσωπα κι' έξουσίες μιλάνε κατά τής νέας διευθύνσεως, αλλά μόλα ταύτα ό άγωνας έκρίθηκε για τους νεωτεριστάς. Άνάλογο θά γίνη και στη νεοελληνική. Οι κλασικιστάι θά συμαζευτούν στη γωνιά τής ειδικής φιλολογίας, άλλοι θά κάμουν ό λίγο λίγο παρεχώρησε στη ζωή νέα τάλαντα θά γίνουν έλεύθερα από τό δεσποτισμό του σχολείου που έκανε πρωτότερα όλα να κουτσαίνουν κι' έτσι ό χρωματισμός τής γραφομένης θά γίνη πολύ όμοια με τόν τής φυσικής όμιλίας. Τό θεμέλιο πρωτότυπης νεοελληνικής φιλολογίας θά ιδουθή.

Όσο λυπηρό κι' αν είναι τό κυνήγι που έπαθ' ό Αίσχύλος μετ' τήν νεοελληνική φορεσιά κι' όσο άπογοητευτική για τόν μεταφραστή είναι ή άγνωμοσύνη με τήν όποιαν άναμείβεται ή δουλειά του, δεν πρέπει οι άναμορφωτάι να ξεπαθούν απ' αυτή τή νεώτατη έκπληξη. Χωρίς κίνησι δεν γίνεται ζωή και χωρίς άγωνα καμία πρόοδος. Τό κόμμα των αναστηλωτων θά κάμη ακόμα πολλούς άγώνες, ίσως και μεγαλύτερους. Έθε να γίνεται ό καυχός στο μέλλον με πλειότερη σωφροσύνη και να χύνεται για τή γλώσσα μόνον μελίνη και όχι αίμα. Στόν έξεταστή του μέλλοντος οι ταραχές για τόν Αίσχύλο και για τό Εύαγγέλιο θά φανούν μόνον ως έπεισόδια συντελεστικά στη δυνατή πνευματική κίνησι που φανερώνει τήν έλευθέρωσι από νεκρή γραμματική και τήν όρη σε γραμματικό τύπο άληθινά ζωντανό κι' έξιο να φτειχθή φιλολογία. Κάθε ειλικρινής φίλος τής Έλλάδας πρέπει να παρακαλιέται να βρίσκη αυτή ή κίνησι όλο και περισσότερους όπαδούς και ό σκοπός της να νομίζεται τό πλειό μεγάλο πρόβλημα του πολιτισμού που είναι έπιφορισμένη ή γεννεά των σημερινών Έλλήνων να λύση. Με τήν εύτυχή λύσι του συνδέεται και τό καλό ή τό κακό του Έλληνισμού για πάντα. Καλή φώτισι».

ΣΕ ΜΑΝΤΟΛΙΝΟΥ

Όχου, κι' ός είταν να γενώ χορδή του ταμπουρά σου, που σά βαρεις να σ' τα φιλω τα πέντε δάχτυλά σου !

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ
ΓΙΑ ΤΟΝ κ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟ

Φίλτατε Ταγκόπουλε,

Είδα τήν άπάντησή σου στον κ. Γρ. Ξενόπουλο για τα όσα έγραψε στην έφημερίδα «Αθήνη» με ποιά μέσα βγαίνει ό «Νουμάς». Τήν είδα και, να σου είπω τήν άλήθεια, λυπήθηκα, που κάθησες κι' έδωσες προσοχή σε τέτοιες άνόητες, ως πούμε, συκοφαντίες. Κι' αν ήταν ή συκοφαντία αυτή για τό «Νουμά» κι' ή ψευτολογία μία, σπολλάτη ν' άπαντήσει κανένας, μά καθώς είδαν όλος ό κόσμος στο ειλικρινέστατο εκείνο άρθρο τα ψέμματα για τήν έφημερίδα σου πήραν κι' έδωσαν, άρχίζοντας από τό άτομό σου και τελειώνοντας στο έλλαγμα τού ρητού, που είχες κάτου από τόν τίτλο της. «Όλ' αυτά δε σου δίνουν άφορμή να σκεφτείς, ότι κάποια αίτια πιο βαθιά είχαν ό κ. Ξενόπουλος να γράψει τα τόσα ψέμματα; Και δε μπορούμε τάχατες να βρούμε πώς ή αίτια αυτή είναι ή ζούλια κι' ό φόβος, που γεννάει ή ζωή του «Νουμά»; Είναι βλέπεις τόσο στενός ό κύκλος μας, που εύκολα μαθεύεται τό τι λέει κανένας για τόνα και άλλο—σχετικά πάντα με τή δουλειά του—και πώς τό βλέπει τούτο ή εκείνο. Τό ξέρουμε δε και τ'όσομα ταχτικά, πώς ό «Νουμάς» έχει μπει στο μάτι πολλών και τό έργο του τους ξυνοφάνεται, γιατί πάει να πραγματοποιήσει όχι μονάχα με λόγια αλλά και μ' έργα—και περισσότερο μ' έργα—κάποια ιδέα που γι' αυτήν άγωνίζεται. Και ξέρουμε άκόμη—τούλάχιστο από τα γραφομένα τους—ότι είναι όλοι τους αρκετά έγωιστές—κι' ένας απ' αυτούς κι' ό κ. Ξενόπουλος, ίσως πιο πολύ—και φυσικά δε μπορούν να χωνέψουν ό,τι τους μπάνει μπροστά κι' ό,τι δε μιλάει πάντα γι' αυτούς, και πώς τους πειράζει ή άλήθεια τα νεύρα τόσο, που μονάχα ποταπές συκοφαντίες βρίσκουν να τήν πολεμήσουν. Γιατί, αν ήθελεν ό κ. Ξενόπουλος να είπει μ' ειλικρίνεια τή γνώμη του για τήν έξακολούθησι του «Νουμά» και τήν άγάπη του κοινού στη δημοτική γλώσσα, δε ήθερσκε τό ποταπό επιχείρημα των λεφτών. Άκολούθησε κι' αυτός τήν ίδια γραμμή μ' όσους έφεραν στη μέση τα Ρούσσινα ρούθλια κι' άμα είδε, πώς γελάει πιο ό κό-

τους πόνο γιατρικό ή κούραση γίνηκε. Μά όταν πάλε ξημέρωσε, πάλε έπασχαν τα ίδια. Χείρουνταν που ξαναβλέπονταν, λυπούνταν να χωριστούν, πονούσαν θεληματικά, δεν ήξεραν τί θελουν. Τούτο μονάχα ήξεραν, ότι τόν έναν τόν άράνισε τό φιλή, τήν άλλη τό λουτρό.

ΙΑ. Μά τους άναφτε περισσότερο κι' ή εποχή που βρίσκονταν. Άνοιξης ήταν πια τέλος, και κλοκαιριού άρχη κι' όλα στον καιρό τους. Τα δέντρα ήταν γεμάτα καρπούς, οι κάμποι σπαρτά, νόστιμο ήταν των τζιτζικιών τό λάλημα, γλυκιά και των πωρικων ή μυρωδιά, εύχάριστο και των κοπαδιών τό βέλασμα. Θάλεγε κανένας πώς και τα ποτάμια τραγουδούσαν, καθώς σιγότρεχαν, πώς κι' οι άνεμοι έπαίζαν φλογέρες, φυσώντας άνάμεσα στα πεύκα, πώς και τα μύλα έρωτεμένα έπεφταν χύμου, πώς κι' ό ήλιος, άγαπώντας τήν ώμορφιά, όλους τους ξεγύμονε. Κι' ό Δάφνης λοιπόν, άνάφτοντας απ' όλ' αυτά, στα ποτάμια έμπαινε και πότε λούζονταν, πότε όσα φάρια στρηρογύριζαν στο νερό κυνηγούσε και πολλές φορές έπινε για να σβύσει τή φωτιά πουχε μέσα του. Κ' ή Χλόη, άμα άρμεγε τα πρίβατα και τα περισσότερα γίδια, πολλήν ώρα βραχνίζονταν να πηξει τό γάλα, γιατί οι μύγες φοβερά τήν πειράζαν και τή δάγκωναν, αν και τις έδιωχνε. Κ' ύστερ

απ' αυτό, άφού ένιψε τό πρόσωπο, στεφανόνονταν με πεύκου κλαριά, και τό λαφοτόμαρο ζώνονταν, κι' άφού γέμιζε τό καρδάρι κρασί και γάλα, έπινε μαζή με τό Δάφνη. Κι' όταν ήλθε τό μεσημέρι τα μάτια τους άποσκαλωθήκαν, γιατί εκείνη βλέποντας γυμνό τό Δάφνη, έννοιωθεν όλανθισμένη τήν ώμορφιά του κι' έλυονε, που δεν μπορούσεν ούτε ψεγάδι να του βρει κι' ό Δάφνης, όταν τήν είδε με τό λαφοτόμαρο και με τό πεύκινο στεφάνι να του δίνει τό καρδάρι, θάρρουμε, πώς μια από τις νύμφες, που ήταν στο σπήλιο, βλέπει και τότες άρπαζοντας τό πεύκο από τό κεφάλι της στεφανόνονταν ό ίδιος, άφού πρώτα φιλούσε τό στεφάνι κι' εκείνη φορούσε τό φόρεμα αούτουό, όταν λούζονταν όλόγυμνος, άφού πρώτα κι' αυτή τό φιλούσε. Και κάποτε και με μύλα χτυπιούνταν άναμεταξύ τους, και τό κεφάλι ό ένας του άλλουόού στόλισαν, άφού χωρίσαν τα μαλλιά τους, κι' εκείνη παρόμοιαζε τα μαλλιά του, γιατί ήταν μαύρα, με σμέρτα, κι' αυτός τό πρόσωπό της με μύλο, γιατί ήταν λευκό και ρόδινο. Τή μάθαινε και να παίζει τό σουραύλι κι' όταν εκείνη άρχιζε να φυσάει, άρπαζοντας αυτός τό σουραύλι περνούσε γλήγορα τα χείλια του από τήν άπ' τα καλάμια και φαίνονταν πώς τή διόρθωνε όταν λάθευε, μά με τρόπο στα σουραύλι φιλούσε τή Χλόη.

ΙΒ' Κ' ένθ' έπαίξε τό σουραύλι μες στο μεσημέρι και τα κοπάδια σταλίζαν, χωρίς να τό νοιώσει άποκαιμήθηκει ή Χλόη. Όταν τό είδε αυτό ό Δάφνης, άφίνοντας καταγής τό σουραύλι, τήν έβλεπεν από πάνω ως κάτου άχόρταγα, γιατί δεν ντρέπονταν τότες καθόλου, και συνάμα μονάχος του σιγομιλούσε :

- Πώς κοιμούνται τα μάτια της, πώς μοσκοβολάει τό στόμα της! ούτε τα μύλα έτσι, ούτε τα θυμάρια. Μά να τή φιλήσω δεν το μω' δαγκώνει τό φιλή τήν καρδιά και σαν τό νιό μελι με κάνει να τρελλανουμαι φοβόμα κι' ήπως αν τήν φιλήσω τήν ξυπνήσω. Ω τα φωνακλάδικα τζιτζικία, δε θά τήν άφίσουν να κοιμηθει, γιατί λαλούν δυνατά, μά κι' οι τράγοι μαλόνοντας χτυπούν τα κέρατά τους. Ω τους λύκους, τους πιο φοβιτσάρηδες κι' από τις άλεπούδες, που δεν τους άρπαζαν.

Κ' εκεί πούλεγεν αυτά, τζιτζικιας φεύγοντας χιλιδόνι πούθελε να τόν πιάσει, έπεσε μες στον κύρφο της Χλόης. Και τό χιλιδόνι, πετώντας κατόπι του, δεν μπόρεσε να τόν πιάσει, μά με τις φτερούγες του, γιατί είχε φτάσει κοντά κυνηγώντας τον, άγγιξε τα μάγουλά της. Κ' ή Χλόη, μόν ξέροντας τό τι έγίνη, άφού φώναζε δυνατά, πετάχτηκε απ' τόν ύπνο. Μά όταν είδε και τό χελιδόνι να πετάει άκόμη σιμά της και τό Δάφνη να γελάει για τό φόβο της, έπαψε να φοβάται,